

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR del. do SO Izabela Dehmel

Protokolant: prot. sąd. Izabela Dydyń

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2015r. na posiedzeniu

sprawy **A. K.**

ur. (...) w miejscowości R. (...)

syna A. i I. z domu I.

oskarżonego o to, że:

w dniu 11.06.2015r. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami przyjął na swój rachunek bankowy o numerze (...) prowadzony przez Bank (...) S.A. z siedzibą w W. środki płatnicze w kwocie 119.099,56 zł, pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego w postaci uzyskania bez uprawnienia dostępu do rachunku bankowego numer (...) należącego do PPUH (...). (...)spółka jawna z siedzibą w miejscowości S., gm. O. poprzez przełamanie informatycznego zabezpieczenia tego rachunku skutkujące nieuprawnionym przekazaniem znajdujących się na nim środków pieniężnych w kwocie 119.099,56 zł na rachunek bankowy o numerze (...) należący do podejrzanego, a następnie w dniu 11 czerwca 2015r. w W. w placówce bankowej banku (...) S.A. przy ul. (...), podjął czynności polegające na dokonaniu wypłaty kwoty 30.000 zł z ww. należącego do niego rachunku bankowego wydając pracownikowi banku ustną dyspozycję jej wypłaty, które to czynności mogły udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia tychże środków, przy czym zamiaru swojego nie osiągnął z uwagi na fakt dokonanej wcześniej przez bank blokady środków na powyższym rachunku

tj. o przestępstwo z art. 299 §1 k.k.

1. Uznaje oskarżonego **A. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 299 §1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

2. Na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 11.06.2015 r. do nadal.

3. Na podstawie art. 624 §1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 83 nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonego z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierza mu opłaty.

SSR del. do SO Izabela Dehmel

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. jest obywatelem (...). W maju 2015 roku jego znajomy o imieniu J. poinformował go o możliwości zarobienia pieniędzy, na co ten z uwagi na trudną sytuację finansową wyraził zgodę. Pod koniec maja 2015 roku z oskarżonym skontaktował się telefonicznie nieustalony mężczyzna, po czym obaj spotkali się w R.. Mężczyzna poinformował A. K.,

że ma otworzyć w Polsce trzy rachunki bankowe, na które będą wpływać środki pieniężne, które będzie wypłacał, za co otrzyma 1.000 Euro. Oskarżony przystał na powyższą propozycję i w związku z tym jeszcze tej samej nocy pojechali razem samochodem marki V. do W., gdzie mężczyzna wskazał konkretne placówki banków, w których miały zostać otwarte rachunki bankowe. Jednocześnie przekazał oskarżonemu kartę SIM, do której przyporządkowany był numer (...), który ten miał podać przy zawieraniu umów. I tak w dniu 01 czerwca 2015 roku A. K. zawarł umowę w banku (...) S.A. przy ul. (...) o prowadzenie rachunku bankowego o numerze (...), następnie po dokonaniu formalności wszystkie dokumenty związane z założeniem rachunku oraz kartę SIM przekazał towarzyszącemu mu mężczyźnie, po czym został przez niego odwieziony do R.. Po kilku dniach z oskarżonym skontaktował się telefonicznie inny mężczyzna, który następnie w dniu 10 czerwca 2015 roku przyjechał po niego do R., po czym obaj samochodem marki S. pojechali do W., gdzie dotarli w dniu 11 czerwca 2015 roku około godz. 8:00.

W dniu 11 czerwca 2015 roku L. T. (1) – współwłaściciel PPUH (...). (...) spółka jawna z siedzibą w miejscowości S., gm. O. wraz z pracownicą I. B. dokonywał płatności z rachunku firmowego o numerze (...) za pośrednictwem bankowego serwisu transakcyjnego Banku (...) S.A. W czasie wykonywania operacji nieustalona osoba dokonała przełamania informatycznego zabezpieczenia rachunku i dokonała przelewu znajdujących się na nim środków w kwocie 119.099,56 zł na rachunek bankowy o numerze (...) należący do A. K.. Operacja została zaksięgowana o godz. 13:05:27.

L. T. (1) niezwłocznie skontaktował się przedstawicielem Banku (...) S.A. i poinformował o zaistniałej sytuacji, w związku z czym rachunek bankowy o numerze (...) należący do A. K. o godz. 13:50 został zablokowany.

Po wpłynięciu na rachunek bankowy A. K. kwoty 119.099,56 zł, towarzyszący mu mężczyzna polecił oskarżonemu by udał się do banku (...) i wypłacił 30.000 zł, jednocześnie przekazał mu umowę o otwarcie rachunku oraz kartę SIM w celu możliwości telefonicznego kontaktu. Fakt przelania na rachunek bankowy A. K. środków pieniężnych został potwierdzony również wiadomością SMS, którą ten otrzymał na numer (...). Oskarżony zgodnie z poleceniem udał się do banku, gdzie złożył ustną dyspozycję wypłaty, jednakże został poinformowany, że rachunek został zablokowany po czym wychodząc z banku o godz. 14.30 został zatrzymany przez funkcjonariuszy policji. Będąc w banku A. K. otrzymał jeszcze wiadomość SMS, z której wynikało, że w przypadku pytania przez przedstawiciela banku o tytuł przelewu ma podać numer konta (...), firma PPUH (...). Ł.Spółka Jawna, umowa (...)RW, kwota w złotych 119.099,56.

Postanowieniem Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szamotułach z dnia 09 listopada 2015r. umorzono śledztwo w sprawie dokonanego w nieustalonym miejscu w dniu 11.06.2015r., przez nieustalone osoby włamania do rachunku bankowego nr (...) prowadzonego przez Bank (...) S.A na rzecz firmy PPUH R. Ł.po uprzednim uzyskaniu nieuprawnionego dostępu do przedmiotowego konta za pośrednictwem bankowego serwisu transakcyjnego Banku (...) S.A poprzez ominięcie jego informatycznych zabezpieczeń i dokonanie zaboru kwoty 119.099,56 zł poprzez wykonanie nieuprawnionego przelewu wskazanej sumy na rachunek bankowy o nr (...) prowadzony na rzecz A. K. przez bank (...) S.A Oddział w W. tj. o przestępstwo z art. 279 §1 k.k. i art. 267 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. wobec niewykrycia sprawców.

A. K. jest obywatelem (...), ma 21 lat, ma wykształcenie podstawowe, nie ma zawodu, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, jest osobą bezrobotną, nie uzyskuje dochodów, nie ma majątku, nie był dotychczas karany.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- wyjaśnień oskarżonego k. 43 – 45, 52, 216 – 217;
- zeznań pokrzywdzonego L. T. (1) k. 2v – 3;
- zeznań świadka B. C. k. 134v;
- dokumentów: potwierdzenia wykonania operacji k. 6, protokołu zatrzymania osoby k. 12, zawiadomienia o dokonaniu blokady z załącznikami k. 66 – 68, 69 – 71, 72, 73, raportu z obrotów k. 194, oryginału umowy E. Mobilne

zawartej z Bankiem (...) S.A k. 195 - 199, 31 - 35, karty klienta banku k. 200 - 203, kart karnej k. 207, notatki urzędowej o podejrzanym k. 209,

- opinii biegłego sądowego z dziedziny informatyki J. B. - k. 78 - 92.

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednocześnie złożył wyjaśnienia opisując w sposób szczegółowy okoliczności związane z otwarciem na polecenie nieznanego mu mężczyzny rachunków bankowych w placówkach polskich banków, a następnie przyjęciem na założony w (...) S.A rachunek nienależnych środków pieniężnych i próbą ich wypłaty.

Sąd dał w pełni wiarę wyjaśnieniom oskarżonego co do wskazanych wyżej okoliczności, gdyż były one rzeczowe i konsekwentne, nie zawierały wewnętrznych sprzeczności, nadto znalazły odzwierciedlenie w zeznaniach pokrzywdzonego L. T. (1) oraz świadka B. C. oraz dokumentach w postaci dokumentacji bankowej dotyczącej rachunku bankowego należącego do oskarżonego, jak również pokrzywdzonej spółki i w powiązaniu z osobowym i rzeczowym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie tworzyły spójną i logiczną całość.

Jako niewiarygodne Sąd uznał natomiast twierdzenia oskarżonego, iż wyrażając zgodę na przyjęcie na założony przez siebie rachunek bankowy środków pieniężnych nie wiedział, iż pochodzą one z przestępstwa.

Powyższe twierdzenia należało, bowiem ocenić przez pryzmat zasad racjonalnego myślenia i doświadczenia życiowego, które przeczą stanowisku wyrażonym przez oskarżonego. Kluczowe w tej kwestii są okoliczności, w jakich doszło do założenia przez A. K. rachunku bankowego w Banku (...) S.A, jak również innych bankach. Oskarżony rachunki bankowe założył na polecenie nieznanego mu mężczyzny, przy czym wiedział, że na rachunki te będą wpływać środki pieniężne, a jego zadaniem będzie ich wypłata i przekazanie zleceniodawcom. Nie sposób przy tym uznać za wiarygodne, iż oskarżony będący osobą racjonalnie myślącą, posiadająca ogólną wiedzę i doświadczenie życiowe nie miał świadomości, co do swojej roli w przestępczym procederze, w którym miał pełnić rolę tzw. słupa, którego rola ograniczała się do wykonywania poleceń innych osób w określonym celu. W realiach niniejszej sprawy jako oczywisty dla oskarżonego musiał jawić się mechanizm działania jego mocodawców, którego celem było „przepuszczenie” środków pieniężnych przez rachunek bankowy założony przez niepowiązaną z nimi osobę, przy czym nie sposób przyjąć, by oskarżony zakładał, że działania takie byłyby podejmowane w przypadku prowadzenia legalnej działalności czy wykonywania legalnych transakcji.

Oskarżony otworzył rachunki bankowe, jak również wyraził zgodę na dokonanie przelewu na rachunek otwarty w Banku (...) S.A, wiedząc, że środki pieniężne, które wpłyną będą jemu nienależne i będzie musiał je zwrócić osobom, na polecenie których działał. Powyższe, zdaniem Sądu prowadzi do logicznego wniosku, iż A. K. wiedział, że otrzymane środki pieniężne stanowią korzyść pochodzącą z czynu zabronionego, albowiem w przypadku legalnego pochodzenia pieniędzy żaden racjonalny człowiek nie werbowałby do współpracy obcej osoby, lecz wszelkie operacje finansowe realizowałby poprzez własne rachunki bankowe.

O świadomości oskarżonego w omawianym zakresie świadczy również fakt, iż po zaksięgowaniu środków pieniężnym na jego rachunku bankowym otrzymał z (...) S.A wiadomość SMS o dokonaniu przelewu, co do którego wiedział, iż są to środki nienależne, co więcej będąc w banku otrzymał dodatkowo wiadomość SMS od współpracujących z nim mężczyzn, z której wynikało, że w przypadku pytania przez przedstawiciela banku o tytuł przelewu ma podać numer konta (...), firma PPUH R. Ł. Spółka Jawna, umowa (...)RW, kwota w złotych 119.099,56, co miało wskazywać na legalne pochodzenia przelanych środków w ramach realizacji umowy przez określony podmiot gospodarczy.

Gdyby faktycznie oskarżony nie wiedział, iż przyjęte na rachunek bankowy środki pieniężne pochodzą z korzyści związanej z popełnieniem czynu zabronionego to najpóźniej w momencie otrzymania SMS-em informacji z Banku (...) S.A. o tytule płatności, co do którego wiedział, że nie istnieje poinformowałby o tym pracownika banku, a nie z pełną świadomością podejmował działania mające na celu wypłatę otrzymanych środków.

Reasumując, Sąd uznał iż wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim zaprzeczył istnieniu po jego stronie świadomości, co do faktu nielegalnego pochodzenia przyjętych na swój rachunek bankowy środków pieniężnych za sprzeczne z zasadami racjonalnego myślenia i doświadczenia życiowego i jako takim odmówił im przymiotu wiarygodności uznając, iż stanowiły one przyjętą przez oskarżonego linię obrony, mającą na celu uniknięcie lub złagodzenie jego odpowiedzialności karnej.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały zeznania pokrzywdzonego **L. T. (1)**, który w sposób spójny i rzeczowy przedstawił okoliczności związane z dokonaniem włamania na rachunek bankowy spółki PPUH R. Ł. w czasie dokonywania przelewów za pośrednictwem bankowego serwisu transakcyjnego Banku (...) S.A i nieuprawnionego przelania zgromadzonych na nim środków na rachunek oskarżonego, jak również działania podjęte po ujawnieniu popełnienia przestępstwa. Zeznania te korespondowały w pełni ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami, znalazły potwierdzenie również w wyjaśnieniach oskarżonego i w związku z tym Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich rzetelności i uczynił je podstawą ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Podobnie Sąd ocenił zeznania świadka **B. C.** – pracownika banku (...) S.A, która opisała działania podjęte przez bank w związku ze zgłoszeniem popełnienia przestępstwa, w szczególności blokadą środków pieniężnych będących przedmiotem nieuprawnionego przelewu na rachunek oskarżonego, jak również okoliczności związane z próbą ich wypłaty przez A. K.. Znalazły one, bowiem potwierdzenie zarówno w osobowym, jak i rzeczowym materiale dowodowym i jako takie Sąd uznał je za bezsporne.

W pełni wiarygodnymi były w ocenie Sądu zgromadzone w toku całego postępowania dokumenty. Ich autentyczność, wiarygodność ani wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu, bowiem dokumenty te sporządzone zostały przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji i w przewidzianej przepisami formie, dowodów tych nie kwestionowały także strony w toku procesu, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Okoliczności sprawy potwierdziły tezę oskarżenia, iż w przypadku oskarżonego doszło do wyczerpania znamion przestępstwa powszechnie nazywanego „praniem brudnych pieniędzy” – in concreto z art. 299 §1 k.k.

Jego istota polega na podejmowaniu działań zmierzających do wprowadzenia do legalnego obrotu gospodarczego lub finansowego pieniędzy lub innych środków płatniczych, papierów wartościowych, czy szerzej mienia pochodzącego z działalności przestępczej lub innych nielegalnych źródeł.

Przedmiotem wykonawczym przestępstwa określonego w art. 299 § 1 k.k. są więc są środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe i wartości dewizowe, a także prawa majątkowe oraz mienie pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego. Nie jest przy tym istotne, czy przedmioty te lub wartości majątkowe pochodzą bezpośrednio, czy pośrednio z czynu zabronionego, tj. zostały uzyskane w wyniku obrotu korzyściami bezpośrednimi.

vide: uchwała SN z dn. 18.12.2013r., I KZP 19/13, Lex 1403596 - zasada prawna.

Przez środki płatnicze należy rozumieć pieniądze polskie i obce, a także inne środki, którymi można samodzielnie posługiwać się w obrocie (np. czeki podróżne, czeki na okaziciela).

Zabronione zachowanie może polegać na przyjmowaniu, przekazywaniu lub wywozie za granicę, pomocy w przenoszeniu własności lub posiadania, a także na podejmowaniu innych czynności, które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępczego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku. Czynność "przyjmuje" oznacza faktyczne objęcie we władanie.

W piśmiennictwie prawa karnego występują znaczące rozbieżności co do tego, czy wszystkie czynności czasownikowe (sprawcze) wymienione w tym przepisie muszą mieć - dla stwierdzenia kompletu znamion przestępstwa określonego

w art. 299 § 1 k.k. - charakter "mogących udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia". Wskazywano, bowiem, że przestępstwo określone w art. 299 § 1 jest przestępstwem formalnym z narażenia. Do jego dokonania wystarczy, że określone w tym przepisie działania mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia albo miejsca umieszczenia (ukrycia) przedmiotów lub wartości majątkowych pochodzących z czynu zabronionego, a tym samym ich wykrycie, dokonanie zajęcia albo orzeczenie przypadku (por. Komentarz do art. 299 w: A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2012, R. Zawłocki (w:) M. Królikowski, R. Zawłocki (red.): Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz, art. 222-316, Warszawa 2013, s. 777; J. Giezek: Komentarz do art. 299 Kodeksu karnego, Lex Omega 2014, odmiennie W. Wróbel (w:) Kodeks karny..., red. A. Zoll, t. 3, s. 657-658).

W tym aspekcie na uwagę zasługuje stanowisko, jakie wyraził Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dn. 24.06.2015r., I KZP 5/15 wskazując, że ujęty w art. 299 § 1 k.k. zwrot „które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przypadku”, odnoszący się do przedmiotu przestępstwa, dookreśla tylko „inne czynności”, a zatem nie ma prawnego znaczenia dla czynności wykonawczych nazwanych - przyjęcie, przekazanie lub wywóz za granicę, pomoc do przenoszenia własności lub posiadania.

vide: OSNKW 2015/7/55, Prok.i Pr.-wkl. 2015/10/6, LEX nr 1746371

Szczegółowa argumentacja takiego stanowiska przedstawiona przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu cytowanej uchwały powołująca się w pierwszej kolejności na wykładnię językową, zweryfikowaną następnie w oparciu o wykładnię systemową musi zasługiwać na pełną aprobatę. Dopelnieniem stanowiska Sądu Najwyższego było wykazanie zasadności dokonanej wykładni językowej na gruncie wykładni funkcjonalnej. Jak wskazał Sąd Najwyższy, bezsporne jest, że zasadniczym celem przepisu art. 299 k.k. jest przeciwdziałanie samemu zjawisku wprowadzania do legalnego obrotu gospodarczego lub finansowego wartości majątkowych pochodzących z zysków osiągniętych z popełniania innych przestępstw [R. Zawłocki (w:) M. Królikowski, R. Zawłocki (red.), Kodeks karny..., s. 775; B. Bieniek: Pranie pieniędzy..., s. 202]. Jest to najważniejszy przedmiot ochrony art. 299 k.k. Wprowadzanie do legalnego obrotu takich wartości powoduje stan niepewności w obrocie gospodarczym, co w sytuacji działania dużych organizacji przestępczych może nawet skutkować destabilizacją istotnych sfer działalności gospodarczej [W. Wróbel (w:) A. Zoll (red.): Kodeks karny..., s. 654], Skoro zatem przepis art. 299 k.k. pełni funkcję prewencyjną [J. Długosz (w:) Prawo karne gospodarcze. Tom 10. R. Zawłocki (red.), Warszawa 2012, s. 371-372], to, zważywszy na zasadniczy przedmiot ochrony, każda z czynności nazwanych, tj. przyjęcie, przekazanie lub wywiezienie za granicę, pomaganie do przenoszenia własności lub posiadania, realizowana wobec wymienionych przedmiotów tego przestępstwa, pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego, godzi w zasadniczy cel tej regulacji, bowiem doprowadza do "asymilacji" wartości majątkowych pochodzących z czynu zabronionego do systemu finansowego i gospodarczego. Z tego powodu objęcie tych czynności nazwanych kryminalizacją bez dodatkowych warunków (bez znamienia modalnego) jest zrozumiałe w kontekście celu tej regulacji. Na zakończenie trzeba dodać, że z reguły takie właśnie czynności (zwłaszcza jeśli chodzi o przekazanie lub wywiezienie za granicę) mogą udaremniać lub znacznie utrudniać stwierdzenie przestępnego pochodzenia przedmiotu przestępstwa bądź jego wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przypadku.

Typy czynów zabronionych określone w art. 299 k.k. mają charakter umyślny przy czym można je popełnić zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym.

Aby można było przypisać sprawcy umyślność, musi on obejmować świadomością wszystkie znamiona strony przedmiotowej, wynikające z art. 299 § 1 k.k. W szczególności musi więc być świadom tego, że środki (czyli tzw. brudne pieniądze), w stosunku do których podejmuje czynności określone w art. 299 § 1 k.k., pochodzą z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego, choć oczywiście nie jest wymagane, aby znał jego kwalifikację prawną.

Typem kwalifikowanym przestępstwa stypizowanego w art. 299 § 1 k.k. jest realizacja wynikającego z tego przepisu znamienia w porozumieniu z innymi osobami – art. 299 §5 k.k. Rzecz znamienna, że ustawodawca nie nawiązuje tutaj

wprost do przewidzianej w art. 18 § 1 k.k. konstrukcji współsprawstwa, gdyż - poprzestając na elemencie porozumienia - nie wymaga, aby wykonanie czynu zabronionego było wspólne. W porozumieniu działać zaś może nie tylko ten, kto wykonuje określony czyn wspólnie z inną osobą, ale także ten, kto kieruje lub poleca jego wykonanie czy też nakłania albo udziela pomocy do jego popełnienia. Formuła tak ujętego typu kwalifikowanego wykracza, więc daleko poza granice współsprawstwa, obejmując w zasadzie wszystkie formy współdziałania, w jakich przestępstwo prania brudnych pieniędzy mogłoby na podstawie porozumienia z innymi osobami (a więc porozumienie co najmniej trzech osób) zostać popełnione.

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że w dniu 01 czerwca 2015 roku A. K. zawarł umowę w banku (...) S.A. przy ul. (...) o prowadzenie rachunku bankowego o numerze (...), na który to rachunek miały wpłynąć środki pieniężne, które następnie miały być przez niego wypłacone i przekazane nieznanym mu osobom, na polecenie których działał, na co oskarżony wyraził zgodę.

W dniu 11 czerwca 2015 roku na rachunek bankowy oskarżonego wpłynęła kwota 119.099,56 zł, która stanowiła korzyść uzyskaną z popełnienia czynu zabronionego wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 279 §1 k.k. i art. 267 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

Jak ustalono, bowiem w dniu 11 czerwca 2015r. podczas dokonywania przez L. T. (1) – współwłaściciela PPUH R. (...) spółka jawna z siedzibą w miejscowości S. płatności za pośrednictwem bankowego serwisu transakcyjnego Banku (...) S.A. z rachunku firmowego spółki o numerze (...), nieustalona osoba dokonała przełamania informatycznego zabezpieczenia rachunku i dokonała przelewu znajdujących się na nim środków w kwocie 119.099,56 zł na rachunek bankowy o numerze (...) należący do A. K..

Oskarżony miał świadomość, że na jego rachunek bankowy zostały przelane środki pieniężne stanowiące korzyść uzyskaną z popełnienia czynu zabronionego i na to wyraził zgodę, czym wypełnił określone w art. 299 §1 k.k. znamię przyjęcia środków płatniczych.

Wskazać przy tym należy, iż brak jest jakiegokolwiek normatywnych podstaw by pojęcie „przyjęcia środków płatniczych” ograniczać do uzyskania możliwości „swobodnego rozporządzania” nimi. Istotnym jest, że za zgodą oskarżonego środki pieniężne stanowiące korzyść uzyskaną z czynu zabronionego (w realiach niniejszej sprawy przestępstwa kwalifikowanego z art. 279 §1 k.k. i art. 267 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.) wpłynęły na należący do niego rachunek bankowy i zostały na nim zaksięgowane. Fakt zaś, że w momencie w którym oskarżony zamierzał dokonać ich wypłaty, nie miał możliwości dokonania tej czynności, pozostaje bez znaczenia dla kwalifikacji jego zachowania jako ich „przyjęcia”.

vide: wyrok SA w Katowicach z dn. 20.11.2014r., II AKa 312/14.

Dodatkowo wskazać należy, iż niezwłocznie po wpłynięciu na rachunek bankowy A. K. kwoty 119.099,56 zł, na polecenie towarzyszącego mu mężczyzny oskarżony udał się do banku, gdzie złożył ustną dyspozycję wypłaty środków. Dokonanie wypłaty pieniędzy, a następnie ich przekazanie nieznanemu oskarżonemu osobie lub osobom niewątpliwie mogło udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia.

Od strony podmiotowej oskarżony działał umyślnie z zamiarem ewentualnym, albowiem realizując swój cel, który zamierzał osiągnąć (przyjęcie na swój rachunek bankowy środków pieniężnych niewiadomego pochodzenia i ich wypłata) – przewidywał też realną możliwość popełnienia przestępstwa i godził się na zaistnienie przestępnego skutku, jaki w rezultacie jego kierunkowego działania nastąpi.

A. K., co omówione zostało w części dotyczącej oceny wiarygodności jego wyjaśnień miał świadomość, iż środki pieniężne, które wpłynęły na założony przez niego w tym celu rachunek bankowy pochodzą z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego. W realiach niniejszej sprawy oskarżony działający jako tzw. „słup” z pewnością nie został wtajemniczony w szczegóły przestępczego procederu, niemniej jednak miał świadomość, co do źródła

pochodzenia środków pieniężnych, które przyjął na swój rachunek bankowy, jako stanowiących korzyść uzyskaną w związku z popełnieniem czynu zabronionego, a więc czynu, za które grozi odpowiedzialność karnosądowa.

Jednocześnie z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, iż oskarżony działał w porozumieniu z dwoma nieustalonymi mężczyznami, z czego pierwszy polecił mu założenie rachunków bankowych w konkretnych bankach i w tym celu przywiózł go z R. do W., natomiast drugi przywiózł oskarżonego do W. w dniu 11 czerwca 2015 roku w związku z zamiarem wypłaty środków pieniężnych, które miały wpłynąć na rachunek bankowy A. K.. Tym samym uznać należało, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona nie tylko przestępstwa kwalifikowanego z art. 299 §1 k.k. lecz art. 299 §5 k.k. i w tym zakresie konieczna jest zmiana przyjętej przez Sąd Okręgowy kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu A. K. przestępstwa.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na względzie następujące okoliczności:

Uznając, że wina i sprawstwo oskarżonego nie budzi najmniejszych wątpliwości Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu A. K. karę jednego roku pozbawienia wolności.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał fakt przyznania się przez oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz złożenia szczegółowych wyjaśnień, które miały istotne znaczenie dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Na korzyść oskarżonego przemawiał również jego dotychczasowy sposób życia, w szczególności niekaralność za przestępstwa, co wskazywać może na incydentalny charakter popełnionego czynu, przy czym z uwagi na młody wiek oskarżonego okoliczności tej nie należało przeceniać.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował przede wszystkim znaczną kwotę „brudnych pieniędzy” którą oskarżony przyjął na swój rachunek bankowy, jak również fakt, iż w przestępczej działalności współpracował z innymi osobami, a jego motywacją była chęć osiągnięcia korzyści majątkowej, czego w żaden sposób nie mogła usprawiedliwiać jego trudna sytuacja finansowa.

Jednocześnie Sąd zdecydował się wymierzyć oskarżonemu karę pozbawienia wolności, bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Warunkowe zawieszenie wykonania kary jest instytucją stosowaną przede wszystkim ze względu na osobę sprawcy. Merytorycznie najistotniejszym warunkiem jej orzekania jest dodatnia prognoza, oparta na właściwościach i warunkach osobistych sprawcy oraz na jego dotychczasowym sposobie życia. Przez warunki osobiste rozumieć należy cechy charakteru sprawcy, jego temperament, zdolność do samokrytyki, wrażliwość sumienia. Warunki osobiste to warunki środowiskowe, w których sprawca żyje. Warunki i właściwości osobiste wskazują na stabilność dodatniej lub ujemnej postawy sprawcy i określają prognozę kryminologiczną.

Sąd uznał, iż okoliczności w jakich oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu, motywacja działania, jaką była chęć łatwego uzyskania środków finansowych wskazują na postawę wyrażającą lekceważenie dla porządku prawnego i braku jakiegokolwiek krytycyzmu, co do własnych zachowań.

Wymierzona A. K. kara jest karą sprawiedliwą, oddaje bowiem stopień winy, uwzględnia wysoki stopień szkodliwości społecznej czynu. Sąd uznał, że tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze będzie dla oskarżonego bodźcem do przemyślenia swego postępowania, a z drugiej strony spełni swoje cele tak zapobiegawcze, jak i wychowawcze oraz spowoduje, iż będzie on miał świadomość zagrożenia, jakie niesie za sobą popełnianie kolejnych przestępstw i nie będzie miał poczucia bezkarności.

Nadto, orzeczona kara pozbawienia wolności, zrealizuje także cele kary w zakresie jej społecznego oddziaływania. W szczególności zaś spełni swoje zadanie w zakresie pogłębienia wśród społeczeństwa przekonania o nieuchronności poniesienia kary za naruszenie porządku prawnego i to kary adekwatnej do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego czynu.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, Sąd zaliczył oskarżonemu okres faktycznego pozbawienia wolności w sprawie tj. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 11 czerwca 2015r. do nadal.

Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego przedstawioną powyżej, jak również fakt pozostawania w izolacji od dnia 11.06.2015r. oraz wymierzenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności Sąd Okręgowy zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym nie wymierzył mu opłaty uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

SSO Izabela Dehmel

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Notować uzasadnienie w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć Prokuratorowi.
3. Za 14 dni lub z apelacją.

Poznań, dnia 20.01.2016r.

SSO Izabela Dehmel